

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟΣ Η'

12 ΙΟΥΛΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 28

ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

καὶ τῆ Ἐκατονταετηρίδι τῆς Ἐθνικῆς Παλιγγενεσίας)
Η'.

Ο ἱερεὺς κληρὸς τῆς Ὁρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ὠρέθησε τὸ ἔθνος καὶ προσήνεγκε τὰς μετὰ τὴν ἐπιβίωσιν οὐ μόνον διὰ τῆς ἐμμοσύνης εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς διαδόσεως τῆς πίστεως, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν παθημάτων καὶ τῶν μαρτυρικῶν αἱμάτων τὰ ὅποια ἔχυσεν ἀφθόνη. Πατριάρχαι, Ἱεράρχαι καὶ ἄλλοι κληρικοί, ὡς καὶ λαϊκοὶ ἀποστόλοι ὑπὸ τῆς διδασκαλίας καὶ τοῦ παραδείγματός αὐτῶν, ἐπιπτον ἱερὰ σφάγια καὶ θύματα τῆς πίστεως καὶ τῆς πατρίδος. Ἐπιλείπει με ὁ χρόνος ἀναμνηστικὰ τὰ βάσανα καὶ τὰς ἐξορίας, τὰ παθήματα καὶ τὰς μαρτυρίας, αὐτοῦ τοῦ πολυδύνου θανάτου τῶν μαρτυρικῶν τε καὶ λαϊκῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τῆς δουλείας. Ἐπιλείπει με ὁ χρόνος ἀναμνηστικὰ τὸν Μωάμεθ ὁ Β', ὅστις ἐτίμησε τὸν πρῶτον ἐπὶ τὴν ἄλυσιν Πατριάρχην Γεννάδιον, Πατριάρχην «τῶν τοῦ Χριστοῦ πενήτων», ἐκρήμισε βιαίως ἀπὸ τοῦ θρόνου τὸν Πατριάρχην Ἰωάσαφ, ἀφ' οὗ τὸν ἀπέλασαν ἀπὸ τῆς δημοσίας, κόψας τὴν πολιὰν γενειάδα του, ὅτι δὲν ἐνέδωκεν εἰς παράνομον συνοικέσιον. Ἄλλοι Πατριάρχαι ἐθανατώθησαν, ὡς ὁ πολύτελος Κύριλλος Α' ὁ Δούκαρις († 1638), Κύριλλος Β' ὁ Κονταράς († 1640), Παρθένιος Β' ὁ Ὁξύς († 1651), Παρθένιος Γ', ὁ Παρθενάκης († 1657), Γαβριήλ ὁ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ Χώρας († 1659), Κύριλλος Σ' († 1821), Ἰωάννης Β' († 1821). Ἄλλὰ καὶ ἄλλοι ἀναριθμητοὶ Ἱεράρχαι καὶ κληρικοί, ὡς καὶ λαϊκοί, πανταχοῦ τῆς δούλης Ἑλλάδος, ἐμαρτύρησαν κατὰ διαφόρους χρόνους, ὧν πολλοὶ εἶνε ἄγνωστοι. Ὁ Ἱεροσολύμων Πατριάρχης (1660-69) ἔγραψεν ὅτι «οὐκ ἔστι πόλις ἐπὶ τῆς εὐσεβείας τὰ αἵματα» καὶ μεираκία ἐωράμενα οὐ πρό πολλῶν ἐτῶν τῆ τομῆ τῆς μαχαίρας ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ὑποκλίνοντα τὸν ἀγχένα» (Περὶ τῆς Ἀρχῆς τοῦ Πάπα ἀντίρρησις. Ἐν Ἰασιῶ 1682 σελ. 209). Ὁ σοφὸς Εὐδγένιος Βούλγαρις ἐν θαυμαστά ἐπιστολῇ πρὸς Πέτρον τὸν Κλαίρικον, ἀριθμήσας τοὺς γνωστοὺς μαρτυράς, ἐπιφέρει: «γίνωσκε ὅτι οὗτοι μερὶς ἐπιλείπει ἐστὶ τῶν παρ' ἡμῖν νεοφανῶν ἁγίων, ὅτι τὸ πνεῦμα ἐνεκεν ὑπομνημονευθέντες σοι, πολλοὶ δὲ

καὶ ἄλλοι ὑπάρχουσιν ὧ, οἱ μὲν ἤδη ἐκωνοίσθησαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, οἱ δὲ θ' ἀπογραφῶσιν καὶ θὰ κανονισθῶσιν ἐν ἡμέρᾳ βουλῆς Κυρίου, ὅτε ἔλεως ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ θὰ εὐδοκήσῃ νὰ ἐπιβλέψῃ ὁ φιλόανθρωπος. Διότι πολλοὺς τοὺς παλαιούς ἐφαμιλλοὺς ἁγίους καὶ ὁ ὕστερον ἀνέδειξε γρόνος, οὐδ' εἶναι δυνατόν τοῦ ἐν ταῖς Μοναῖς τοῦ Ἁθῶ καὶ ἐν ταῖς ἐρήμοις, τοὺς πόλλαχού ἐκ τοῦ Πένους ἡμῶν ἐπ' ἀρετῆ καὶ βίου ἀγιότητι διαλάμποντας ν' ἀναγράψω».

Τῶν νεομαρτύρων τούτων ἐγένοντο Ἐκκλησιαστικαὶ αἰτινὲς ἀνεγινώσκοντο ἐν τοῖς ναοῖς καὶ δι' ὧν ἐθερμαίνοντο θρησκευτικῶς καὶ συνεκρατοῦντο οἱ χριστιανοὶ ἐν τῇ πίστει, διότι, ὡς ἔλεγεν ὁ Γεώργιος Κερεσίος, «αἱ γὰρ τῶν μαρτυρικῶν ἄθλων διηγήσεις κατὰ τοὺς (Ἰσ. ὡς) πυραυγεῖς σπινθήρες ἡμεῖς τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἐπανάπτουσι φλόγα καὶ τοὺς φιλοχριστοὺς πρὸς εὐζωίαν σφόδρα δανιστῶσι, κὰν τῆ ψυχῇ ὡσπερ ἀγαθῇ ἀρούρα, τὰ γόνιμα τοῦ ζωοποιούντος πνεύματος σπέρματα ἐπὶ μείζον αὐξοῦσιν». (Γ. Κερεσίος. Ἐκκλησιολογία. Ἐκδοτὸν τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Θεοφίλου. Ἐν Ζακύνθῳ 1856 σελ. 18). Οἱ δούλοι σωματικῶς, ἀλλ' ἐλεύθεροι πνευματικῶς καὶ πιστοὶ χριστιανοὶ ἤκουον ἐν τῇ ναῷ τὴν ἀκολουθίαν τῶν νέων μαρτύρων καὶ ἁγίων κατ' ἔτος, οἵτινες ἐγεραίροντο «ὡς ἥλιοι λαμπεροὶ ἐν νυκτὶ δουλείας, ὡς ἄγκυραι σιεραι ἐν καιρῷ τρικυμίας». Οὕτω δὲ αὐτοὶ ὑπήναπτον «πιστοὺς πρὸς θεῖαν ἀγάπην καὶ ἐστήριζον σαλευομένας καρδίας πρὸς πίστιν τὴν ἐνθεον». (Νέον Μαρτυρολ. σελ. 200 πρὸς βλ. καὶ ἀρχ.μ. Χρυσοστόμου Παιδαγοποῦλου [νῦν Ἀρχιεπ. Ἀθηνῶν] «Οἱ νέοι μάρτυρες». Ἀθῆναι. 1922). Οἱ νέοι οὗτοι μάρτυρες ἦσαν ἐφάμιλλοι τῶν ἀρχαίων καὶ «ὡς τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων ἦτο ὁ σπόρος τῶν χριστιανῶν», κατὰ τὴν ὠραίαν ἔκφρασιν τοῦ Τερτυλιανοῦ, οὕτω καὶ τὸ αἷμα τῶν νέων μαρτύρων ἦτο ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐνίσχυσις τῶν χειμαζομένων, ὡς δὲ ἔλεγεν ὁ ἐκδότης τῶν μαρτυριῶν αὐτῶν, «κατὰ ἀλήθειαν τοῦτο εἶναι ἓνα θαῦμα παρόμοιον ὡσὰν νὰ βλέπη τις μέσα εἰς τὴν καρδίαν τοῦ χειμῶνος ἐαρινὰ ἀνθη καὶ τριαντάφυλλα, μέσα εἰς τὴν βαθυτάτην νύκτα ἡμέραν καὶ ἥλιον, μέσα εἰς τὸ ψηλαφητὸν σκότος φῶτα λαμπρότατα ἐν τῷ καιρῷ τῆς αἰχμαλωσίας, νὰ βλέπη ἐλευθερίαν καὶ ἐν καιρῷ τῆς τωρινῆς ἀσθενείας,

ὁ περφυσικὴν δύναμιν». Ἡ Ἐκκλησία σοφῶς καθώρισε τὰς ἐορτὰς αὐτῶν, οἷτινες, ὡς πολυφῶτοι ἀστέρες, ἐφώτισον τὰ σκότη καὶ ἐθέρμαιον τὴν πίστιν καὶ τὴν ἐθνικότητα χωρὶς ἢ τυραννία νὰ ἐννοῆ τὴν μεγάλην αὐτῶν σημασίαν καὶ ὠφέλειαν.

Πολλοὶ τῶν νέων τούτων μαρτύρων καὶ μετὰ θάνατον, ἐτέλουν θαύματα καὶ οἱ τάφοι των εἰς εὖς συνηθροίζοντο πανταχόθεν ἐν κρυπτῷ οἱ Χριστιανοί, ἐγίνοντο πηγὴ ἀναψυχῆς καὶ παρηγορίας καὶ ἐνισχύσεως. Ἀρκεῖ ν' ἀναμνησθῶμεν τοῦ ἀγίου καὶ ἰσαποστόλου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, ὅστις «διὰ τῆς ἱερποστολικῆς αὐτοῦ δράσεως ἀνέκοψε τὸν Ἰσλαμισμόν τῆς Ἡπείρου». Αὐτὸς ἐμαρτύρησεν ἐν Ἡπείρῳ († 1779) καὶ προεῖπε τὰ μέλλοντα νὰ συμβοῦν, τὰ ὅποια ὁ Ἡπειρωτικὸς λαὸς δεῖτῃ καὶ ἐξετελέσθησαν πιστῶς κατὰ τοῦ τελευταίου καλλινίκου ἀγῶνα τῆς Ἑλλάδος. Τὰ θαύματα καὶ αἱ διηγήσεις αὐτοῦ, ὡς καὶ τοῦ νέου μάρτυρος Γεωργίου († 1838), σπουδαίως συνετέλεσαν εἰς τὴν διατήρησιν τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐθνικότητος ἐν τῇ πολυτλήμονι Ἡπείρῳ. Κατὰ τὴν μεγάλην Ἐπαναστάσιν ἐγένοντο χιλιάδες νεομαρτύρων οἷτινες, προτραπέντες νὰ ἐξαγοράσουν τὸν θάνατον διὰ τῆς ἐξωμύσεως, ἔμειναν σταθεροὶ ἐν τῇ πίστει καὶ ὑπὲρ αὐτῆς ἐμαρτύρησαν. «Παύοντες τὴν αἰμοσταγῆ διήγησιν τῶν τραγικῶν συμβάντων, λέγει ὁ ἱστορικὸς Σπυρίδων Τρικούπης, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ θαυμάσωμεν τὸν μέγαν χαρακτήρα, τὸν ὅποιον ὁ κληρὸς, ὁ θεὸς τῶν ὄντων κληρὸς καὶ οἱ Ἄρχοντες τῆς Κ)πόλεως ἐπὶ τῆς καταδιώξεώς των ἐδειξαν. Ἐν τῷ μέσῳ τῶν δεσμῶν, κατ' ἐμπροσθεν τῆς ἐπονειδίστου ἀγχόνης, καὶ ὑπὸ τὴν ἀνθρωποκτόνον ἀξίνην, πολλοὶ αὐτῶν παρωρμῶντο ν' ἀρνηθῶσι τὸν Χριστὸν πρὸς διαφύλαξιν τῆς ζωῆς των καὶ ἀπόλασιν πολλῶν ἄλλων ἐπιγείων ἀγαθῶν, ἀλλ' ἔλοι μέχρις ἐνδὸς ἐπροτίμησαν τὰς βασάνους καὶ τὸν θάνατον» (Σπυρ. Τρικούπη. Ἱστορ. τῆς Ἑλλην. Ἐπαναστ. τομ. Α' σελ. 114. Ἐν Λονδίῳ 1856).

Ἡ βαρβαρική ἐπιδρομὴ τῶν Τούρκων κατέρριψε μὲν πολλοὺς κλάδους τοῦ ἑλληνικοῦ δένδρου, ἀλλὰ τὰ θεμέλια δὲν ἴσχυσε νὰ κατὰσεισῇ, διότι ἐτέθησαν στερεὰ καὶ ἀσάλευτα ὑπὸ τῆς παντοδυνάμου χειρὸς ἐπὶ τὴν στερεὰν τῆς πίστεως πέτρων. Ἡ Θεία Πρόνοια, ἥτις πάντοτε ἐπροστάτευσε τὸ ἔθνος τὸ ἑλληνικόν, ἐκ τῶν λυπηρῶν καὶ ἀνιαρῶν ὠφέλει αὐτό. «Ἐβίωθεν ὡς ἐπίπαν ἢ ἀπερινόητος τοῦ Θεοῦ σοφία τῶν ἀνιαρῶν προάγειν ἢ χαρὰς ἐστὶ περιεκτικὰ καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων πηγάζειν τὰ ἀντικείμενα» (Φωτίου Ἀμφιλ. Τμημ. ΚΣ'. § δ'), διότι ὅσα ὁ τυραννος κατὰ τῶν δούλων χριστιανῶν ἐτεκταίνετο ὑπὲρ αὐτοῦ, ταῦτα ἐγένοντο σωτηρία εἰς αὐτούς.

Ἀλλὰ τὰς ὠφελείας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Ὀρθοδόξου κλήρου πρὸς τὸ χειμαζόμενον ἔθνος δύναται τις νὰ κατανοήσῃ, ἂν λάβῃ ὑπ' ὄψιν ὅτι αὕτη δὲν περιωρίσθη μόνον ἀπλῶς εἰς τὴν τέλεισιν

τῶν μυστηρίων, ἀλλὰ καὶ ἦλθεν εἰς σχέσεις σὺν μετὰ τῆς καλλιγόνου θυγατρὸς, τῆς Ρωσσίας, «ὡς βλαστὸς τοῦ ἀρχαίου αὐτοκρατορικοῦ οἴκου Βυζαντινῶν» (κατὰ τὴν συνοδικὴν ἔκφρασιν τοῦ τριάρχου Ἰωάσαφ, πρὸς Ἱστορ. τῆς ρωσικῆς κληρ. κατὰ μετὰφ. Θ. Βαλλιάνου σελ. 114 Γ. Γ. Μ. ροκορδάτου. Ἡ καλλιγόνος μήτηρ σελ. 42) πολυχῶς ὠφέλησεν αὐτὴν, ἐκαλλιέργησε δὲ τὴν ἀρχαῖαν ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἀφ' ἧς ἦντλει δυνάμεις ἠθρῶν καὶ ἐθνικὰς τὸ ἔθνος. Ὅπως ἡ Ἐκκλησία ἀνέλα τὴν διοίκησιν τῶν σχολείων καὶ οἱ κληρικοὶ ἐδίδσκον τὸ πλεῖστον τὴν πάτριον παιδείου μετὰ δὲ αὐτῶν καὶ τὴν ἑλληνικὴν παιδείαν, ἡ Χριστιανικὴ πείρα καὶ ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία, καὶ ἡ ἀρίστη αὕτη συζύγη συμβολίζετο ὡς ἀρίστα ἐν τῇ ἐορτῇ τῶν τριῶν στήρων τῆς Τρισηλίου Θεότητος. Ἡ ἐορτὴ αὕτη καθώρισε κατὰ τὸ ΙΑ' αἰῶνα ὁ Εὐχαΐτων Ἰωάν. Μαυρόπουλος μετὰ τὴν ὑψηλοδόξον καὶ καλλιρρήμην Ἀκολουθίαν ἀνευθῆθη ἐν τῇ δουλειᾷ, ὡς ἐορτὴ ἑλληνικῶν σχολείων, καὶ δὴ ἀπὸ τοῦ τέλους ΙΗ' αἰῶνος. Τὰ σχολεῖα πανταχοῦ τῆς Ἀνατολῆς ἐώρταν τὴν ἐορτὴν καθ' ἣν μετεωρίζοντο οἱ χριστιανοὶ ἐθνικὰς ἀνωτέρας σφαίρας. Οἱ τρεῖς Ἱεράρχαι ἡ Ἑλλήνες Μικρασιάται καὶ Ἑλληνιστὶ συνέγραψαν, νεδύσαν δὲ τὴν χριστιανικὴν πίστιν μετὰ τῆς ἑλληνικῆς σοφίας καὶ παιδείας καὶ ἠγωνίσθησαν ναιὶως ἐν τῷ καλλινίκῳ ἀγῶνι τῆς ἀληθείας ὡς «πρὸς ἐπίστατοι ἀριστῆες, ἵνα κατὰ τὸν πατρὸς τὴν εἶπωμεν, ἐν πολλοῖσι καὶ ἐξοχοῖσι ἡρώεσι» καὶ παρ' ὧν ὡς διὰ μεγάλων καὶ καλλιρροποταμῶν «ἐξεχύθη ἡ χάρις ἐν τοῖς χείλει αὐτῶν» καὶ ἐπότισε τὴν διψαλέαν τῶν ποθούτων ἀλήθειαν ἔρημον τῆς ψυχῆς.

Ἡ Ἑλληνικὴ παιδεία μετεδόθη εἰς τὴν Δύσην διὰ τῶν φυγάδων Ἑλλήνων καὶ ἐπῆλθεν ἡ ἀναγεννησις τῶν Γραμμάτων ἐν αὐτῇ, ἀλλὰ καὶ διεδίδετο ἐν αὐτῇ τῇ δουλωθείσῃ Ἑλλάδι διὰ τῶν κληρῶν καὶ τῶν ἄλλων διδασκάλων τοῦ Γένους. Οἱ κληρικοὶ συνέγραφον βιβλία μᾶλλον περὶ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ ἄλλων ἐπιστημονικῶν ζητημάτων καὶ ἐδίδασκον τοὺς ἀρχαίους συγγραφεῖς ἢ καὶ παρὰ τούτους. Ἦσαν βαθεῖς γνώσται τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς φιλολογίας καὶ γλώσσης, ὡς ἄλλοι τε ὁ Εὐγένιος ὁ Βούλγαρις, μεταφράσας τὸν Βιργίλιον εἰς τὴν ὀμηρικὴν γλῶσσαν, ὁ Νεόφυτος Δούκας, δώσας πάντας σχεδὸν τοὺς Ἑλληνας συγγραφεῖς, ἡ ἡγεῖα τε καὶ πεζοῦς, μετὰ παραφράσεως, ὁ Κωνσταντῖνος Οἰκονομὸς ἐξ Οἰκονόμων, σχολάρχης χρηματικῆς τοῦ ἐν Σμύρνῃ Φιλολογικοῦ Γυμνασίου, καὶ πολλοὶ ἄλλοι. Ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι αὐτὸ τὸ Πατριάρχον ἀνέλαβε τὴν σύνταξιν καὶ ἐκδοσιν «Κτιῶν τοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης». Ἐκ διαδόσεως τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας ἐν χριστιανικῷ πνεύματι ἐζητεῖτο δικαίως ἢ ἀναγεννησις τῆς Ἀ

λλης και η ποθητή ελευθερία. «Εν τῷ κράτει τῆς Εκκλησίας, τῷ πνευματικῷ και πολιτικῷ, ἐν τε τῇ ἀρετῇ και ἐν τῇ διοικήσει τῆς Ἐκκλησίας, ἐπίσημος γλῶσσα ἦτο ἡ ἀρχαία Ἑλληνική. Ἡ ἐν τοῖς σχολείοις διδασκαλία τῆς γλώσσης ταύτης, ὡς γλώσσης ἐθνικῆς και ἐκκλησιαστικῆς, χάριν ἐθνικῆς και προσηκουτικῆς παιδεύσεως γινομένη, δὲν περιορίζετο πλὴν εἰς τὴν μελέτην και τὴν ἐρμηνείαν τῶν Ἑλληνικῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐξετείνετο εἰς πᾶσαν τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν Γραμματείαν, ὡς τοῦτο ἐγένετο και ἐν τοῖς Βυζαντινοῖς ἐτι χρόνοις... Οὕτω ἐθνικὴ συνείδησις, τρεφομένη και κρατυνομένη ἐκ τῆς ἰδέας και ἐκ τοῦ ὅλου βίου τοῦ Ἑλληνισμοῦ, κατὰ νέας ἐξηγεῖται δυνάμεις και ρώμης και ζῳτικότητος διὰ τῆς ἐν τοῖς κόλοις τῆς Ἐκκλησίας τελουμένης ἐθνικῆς παιδεύσεως» (Π. Καρολίδου, Ἱστορία τοῦ ἸΘ' αἰῶνος τ. Β' σελ. 54-55). Ὁ ἱερός κληρὸς εἰργάσθη, εἴπερ και ἄλλοι, ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ταύτης παιδεύσεως και τῆς διαδόσεως τῶν μεγάλων ἰδεῶν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ κόσμου. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐθνικὴν παιδεύσιν προέτρεπον Πατριάρχαι και ἄλλοι κληρικοὶ και προσηκουτικῶς και γραπτῶς. «Κληρὸς τῆς Χριστοῦ Ἐκκλησίας σεδοκίμωτατε, —ἐφώνει ἐν Σμύρνῃ ὁ πολὺς κληρικὸς Κωνσταντινὸς Οἰκονόμος ἐξ Οἰκονόμων, — εἰς σὲ ἀνήκει ἡ ἀθάνατος δόξα τῆς διαφυλάξεως τῆς προγονικῆς ἡμῶν γλώσσης, ἰδιοὶ σου ἦσαν οἱ Γρηγόριοι, οἱ Φώτιοι, οἱ Εὐστάθιοι, οἱ Γεννάδιοι, οἱ τινες και εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς πτώσεως και εἰς τὴν πτώσιν τοῦ Γένους αὐτῆς γενναίως και φρονίμως περιέφραξαν και εἰς ἡμᾶς παρέπεψαν ὅσον ἠδυνήθησαν με περισσοτέρων λάμπειν... τιμήσατε τὴν πατρικὴν ἡμῶν γλῶσσαν, φυλάττετε ὡς πολύτιμον θησαυρὸν, σπουδάζετε τὴν ἐπιμελῶς και ἀδιακόπως, ὡς μόνην λαμπρὸν τῶν συστυχιῶν τοῦ Γένους» (Φιλολ. Συζομ. τόμ. Α' σελ. 24 ὅδ). Ἡ Ἐκκλησία ἀλλοίγει, ἐπινοῶσα τοὺς ἐργαζομένους ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς παιδεύσεως κληρικοὺς και διὰ Γραμμάτων Πατριαρχικῶν και Συνοδικῶν. Οὕτω και αὐτοὶ ἐφιλοτιμοῦντο περισσότερο και εἰργάζοντο μετὰ ζήλου και ὑπαπαρηγήσεως ἐν τῷ λαμπρῷ ἀγῶνι τῆς ἐθνικῆς ἀναγεννήσεως, διότι «ὦν ταὺς ἐπαίνοους οἰδᾶ, ταύτων σαφὲς και τὰς ἐπιδόσεις» (Γρηγ. Ναζιανζ. εἰς Βασίλ. α') ἢ, ὡς λέγει ὁ ὑψιπέτης Πίνδαρος, «ἀρετὰ ἐπαυμένη δένδρον ὡς ἀέξεται».

† Ὁ Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

Η ΡΙΖΑΡΕΙΟΣ ΕΚΚΛ. ΣΧΟΛΗ
ΚΑΤΑ ΤΟ 1929-1930

Β'.

Μετὰ τὴν κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος κατήγησιν τῆς Ἱεροῦ Σχολῆς ὡς Ἱεροδιδασκαλείου, καταρτίζοντες τοὺς ἀποφοίτους αὐτῆς εἰς ἀρίτους κατὰ πάντα

δημοδιδασκάλους, δυναμένους νὰ χρησιμοποιηθῶσιν ὡς τοιοῦτοι μέχρι τοῦ ὑπὸ τῶν κανόνων ἀπαιτουμένου χρόνου τῆς χειροτονίας των, λόγος πολὺς ἐγένετο περὶ ἀναδιοργανώσεως τῆς Σχολῆς. Ὁ Διευθυντῆς αὐτῆς Ἀρχιμ. κ. Εὐάγγελος Ἀντωνιάδης ἐν τῇ ἐτησίᾳ αὐτοῦ λογοδοσίᾳ περὶ τῶν κατὰ τὸ λήξαν σχολικὸν ἔτος ἐν αὐτῇ πεπραγμένων ἐκθέτων τὰ τῆς ἀναδιοργανώσεως ταύτης ἀνέφερεν ὅτι ὡς βάσεις τῆς κινήσεως ταύτης ἐχρησίμευσαν ἀνακριβεῖαι τινες, συνοψιζόμεναι εἰς τὴν διπλὴν κατὰ τῆς Σχολῆς διατυπωμένην μομφὴν, τὸ μὲν ὅτι αὕτη εἶναι δῆθεν ἐν ἀπλοῦν Γυμνάσιον, τὸ δὲ ὅτι δὲν ἐξτελήρωσε τὸν ὑπὸ τοῦ διαθέτου ταχθέντα εἰς αὐτὴν ἰδικὸν σκοπὸν, ἤτοι τὴν ἐξίψωσιν τοῦ ἐφημεριακοῦ κλήρου διὰ τῆς εἰς τὰς τάξεις αὐτοῦ προσελκύσεως τῶν τροφίμων τῆς.

Ἡ πρώτη τῶν μομφῶν τούτων, εἶπεν ὁ Διευθυντής, εἶναι τελείως ἀνακριβής, ἡ δὲ δευτέρα ὑπερβολικὰ ἀδικος.

Ἡ Σχολὴ οὐδέποτε ἐν τῷ παρελθόντι, ἀλλ' οὐδὲ σήμερον εἶναι λειτουργεῖ ὡς Γυμνάσιον. Ἡ Σχολὴ και πάλαι και νῦν λειτουργεῖ ὡς ἀνωτέρα ἱερατικὴ Σχολή, ὡς ἐπιβεβαιῶσιν οἱ διάφοροι κατὰ καιροὺς ὀργανισμοὶ τῆς, τάσσοντες ὡς ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν ἱερατικὴν μόρφωσιν τῶν μελλόντων νὰ ἱερωθῶσιν, ὡς μαρτυρεῖ τόσον ἡ ἐν τῷ τελετουργικῷ και τυπικῷ μέρει τῆς Ἐκκλησίας ἀσκησις τῶν τροφίμων, ὅσον και τὸ γεγονός τῆς ἐν αὐτῇ δαψιλοῦς θεραπείας τῆς Ἐκκλ. Μουσικῆς και τῆς διδασκαλίας τῆς Θεολογίας καθ' ὅλους τοὺς κλάδους. Καὶ ἐνῶ ἐν ταῖς 4 τάξεσι τοῦ τετρατάξιου Γυμνασίου ὁμοῦ λαμβανόμεναι, αἱ ὥραι τῶν θρησκευτικῶν δὲν ὑπερβαίνουσι τὰς 7-8 ὥρας τὸ πολὺ καθ' ἑβδομάδα, ἐν ταῖς 5 τάξεσι τῆς Ριζαρείου αἱ ὥραι τῶν θρησκευτικῶν ἀνέρχονται εἰς 42 ἑβδομαδιαίας.

Τὸ ὅλον δὲ πνεῦμα και ἡ ὅλη ἀγωγή τῆς παρέχουσιν ὄψιν μοναστικῆς μᾶλλον παρὰ κοσμικῆς πολιτείας. Ἡ σχολὴ λοιπὸν εἴτε ὑπῆρξε ποτέ, οὔτε εἶναι και σήμερον εἶναι γυμνάσιον, ἀλλ' ἀνέκαθεν και πάντοτε και σήμερον εἶναι και λέγεται και λειτουργεῖ ὡς ἀνωτέρα ἱερατικὴ Σχολή, φέρουσα ἐκπαιδευτικὸν τύπον προσηκουσμένον ὅτε μὲν πρὸς τὸ κλασσικὸν γυμνάσιον, ὅτε δὲ πρὸς τὸ διδασκαλεῖον, χωρὶς νὰ εἶναι ἐκ τούτου εἴτε γυμνάσιον οὔτε διδασκαλεῖον, ἀλλ' ἀνώτερός τις τύπος ἱερατικῆς ἐκπαιδεύσεως, ὅστις περιλαμβάνει ἐν ἑαυτῷ ὅτε μὲν τὸν γυμνασιακόν, ὅτε δὲ τὸν διδασκαλικὸν τύπον τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀμφοτέρους ἀναγκαιοτάτους, θεωρητικῶς και πρακτικῶς, πρὸς πλήρη και ὑγιᾶ ἱερατικὴν μόρφωσιν. Ὡς ἐκ τούτου μέχρι μὲν τοῦ ἔτους 1918 ἦτο προσηκουσμένος ὁ ἱερατικὸς μας τύπος πρὸς τὸν τοῦ γυμνασίου, ἔκτοτε δὲ και μέχρι σήμερον πρὸς τὸν τοῦ διδασκαλείου. Εἶναι δὲ ἀναγκαιοτάτη ἡ προσαρμογὴ αὕτη ὄχι μόνον διὰ πρακτικούς, ὅπως ἀποκτῶσιν οἱ μαθηταὶ τὸ ταχύτερον προσόντα βιοποριστικά, ἀλλὰ και διὰ θεωρητικούς εἶναι λόγους, ὅπως ἡ ἱερατικὴ ἐκπαίδευσις εὐρίσκαται εἰς ἐπαφὴν πρὸς τὴν κοσμικὴν και ὅπως οἱ θεολόγοι μὴ ἀποβαίνωσι μονομερεῖς, ἀλλ' ἐγκυκλοπαιδικοί. Οὐδεὶς δὲ, ἄλλως τε, δύναται νὰ ἀρνηθῆ τὴν μεγάλην μορφωτικὴν και ἀνθρωπιστικὴν

ἀξίαν τῆς κλασικῆς ἐκπαιδεύσεως. Δὲν εἶναι δίκαιον λοιπὸν νὰ παρουσιάζεται ὁ ἐκπαιδευτικὸς τύπος τῆς Σχολῆς ὡς τι ποὺ δὲν εἶναι καὶ δὲν θέλει νὰ εἶναι, καὶ νὰ μὴ ἀναγνωρίζεται ὅ,τι πραγματικῶς εἶναι καὶ ἀξιότ' νὰ εἶναι.

Ἡ δευτέρα μομφὴ κατὰ τῆς Σχολῆς ὅτι δηλ. δὲν συντέλεσεν αὐτὴ εἰς τὴν ἐξύψωσιν τοῦ κλήρου διὰ τῆς προσελεύσεως τῶν τροφίμων τῆς εἰς τὰς τάξεις αὐτοῦ εἶναι ὑπερβολικὰ ἀδίκος. Διότι, καὶ ἂν ἀκόμη ἠλήθευεν αὐτὴ καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν ἔκτασιν, ἐλάχιστα ἢ οὐδαμῶς θὰ ἔδιγε τὴν Ῥιζάρειον, θὰ ἔδιγε δὲ ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον τοὺς ἄλλους, τοὺς ἐκτός καὶ ὑπεράνω αὐτῆς κειμένους κυρίους συντελεστὰς καὶ παράγοντας τῆς ἐξυψώσεως τοῦ κλήρου, ἦτοι τὴν Ἑλληνικὴν πολιτείαν καὶ Ἑκκλησίαν, τῶν ὁποίων ἀπλοῦς ὑπερότης μόνον ἐτάχθη ἢ Ῥιζάρειος ἐν τῷ ἔργῳ τῆς ἐξυψώσεως τοῦ Κλήρου. Οὐδεὶς ὀρθοφρονῶν δύναται ν' ἀρηθῇ ὅτι πρὸς ἐξύψωσιν τοῦ κλήρου ἀπαιτεῖται ἀπ' ἑνὸς μὲν δαψιλῆς καὶ βαθεῖα ἐπαγγελματικῆς μόρφωσης, ἀπ' ἑτέρου δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου ἀξιοπροεπῆς οἰκονομικῆς ἐξασφάλισης. Ὁ συνδυασμὸς τῶν ὄρων τούτων εἶναι τοιοῦτος, ὥστε ὁ πρῶτος ἄνευ τοῦ δευτέρου ν' ἀποβαίῃ σχεδὸν ἀδύνατος, ὁ δὲ δευτέρος νὰ προάγῃ κατ' ἀνάγκην τὸν πρῶτον. Τὴν πραγματοποίησιν τοῦ πρώτου τῶν ὄρων τούτων ἀνέλαβεν ἢ Ῥιζάρειος, ἢ πραγματοποίησις ὁμοῦς τοῦ δευτέρου πίπτει ἀναντιρρήτως εἰς τὸν κύκλον τῆς δράσεως καὶ ἐνεργείας τοῦ Κράτους καὶ τῆς Ἑκκλησίας. Διότι ἢ Ῥιζάρειος δὲν εἶναι ὑπέρτερός τις κοινωνικὸς ἢ κρατικὸς ὀργανισμὸς, ὑπερκείμενος τῆς Πολιτείας καὶ τῆς Ἑκκλησίας, ὅστις θὰ ἠδύνατο νὰ νομοθετῇ, νὰ ἐπιβάλλῃ φόρους, νὰ ὀρίξῃ προσόντα εἰς τὸν Κλῆρον καὶ συνεπῶς νὰ εὐθύνῃται διὰ τὴν οἰκονομικὴν ἢ μὴ ἐξασφάλισιν τοῦ Κλήρου, ἢ ἔλλειψις τῆς ὁποίας εἶναι ἀναντιρρήτως εἰς τῶν κυριωτέρων, ἂν μὴ ὁ κυριώτατος λόγος τῆς μὴ προσελεύσεως τῶν τροφίμων εἰς τὰς τάξεις τοῦ Κλήρου. Τὸ δικαίωμα καὶ τὸ καθῆκον τοῦτο κέκτηνται μόνον ἢ Πολιτεία καὶ ἢ Ἑκκλησία. Ἡ Ῥιζάρειος εἶναι ἀπλῶς ἐν μορφωτικὸν ἴδρυμα καὶ μόνον ὡς τοιοῦτο πρέπει νὰ κρίνηται. Ἐκτελεῖ δηλαδὴ καλῶς ἢ οὐ τὸν μορφωτικὸν αὐτῆς σκοπὸν; Τὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα τοῦτο δίδει ἢ μέχρι τοῦδε ὑπερογδοηκοσιπενταετῆς ἱστορία τῆς Σχολῆς. Δίδει ἢ κοινὴ Πανελληνίως γνώμη, ἣτις περιβάλλει τὴν Ῥιζάρειον διὰ θερμοτάτων συμπαιθεῶν. Δίδει, τέλος, ἢ κρίσις τῶν ἐπαϊόντων οἵτινες θεωροῦσι ταύτην ὡς ἐν τῶν καλλίστων ἰδρυμάτων τῆς Ἀνατολῆς, ἄριστον εἰς τὸ εἶδος του καὶ ὑπέρτερον παντὸς ἄλλου ὁμοειδοῦς.

Θλιβόμεθα ὁμοῦς διαπιστοῦντες ὅτι οὐδὲν μέτρον ἔλαβεν ἢ Ἑκκλησία καὶ ἢ Πολιτεία πρὸς οἰκονομικὴν ἐξασφάλισιν τοῦ ἐνοριακοῦ Κλήρου ἐν τῷ παρελθόντι. Ἡ σημερινὴ ἔτι ἀξιοθρήνητος κατάστασις τοῦ κλήρου εἶναι ἱκανὸν μαρτύριον, ὅτι οὐδεμίαν σοβαρὰ φροντίδα ἔχει ληφθῆ ἐν τῷ παρελθόντι εὐεπερὶ προσόντων, οὔτε περὶ ἀξιοπροεπῆς συντηρήσεως τοῦ κλήρου. Δὲν ἠθελήσαμεν νὰ νοήσωμεν, ὅτι ἢ ἀνόρθωσις τοῦ Κλήρου καὶ τῆς Ἑκκλησίας δὲν εἶναι ζήτημα μόνον καλῶν προγραμμάτων καὶ ἐκπαιδευτι-

κῶν τύπων, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ζήτημα οἰκονομικὸν ζήτημα οἰκονομικῆς ἐξασφάλσεως αὐτοῦ οἱ λαοὶ αὐτῆς, ὡς προσλαμβανόμενοι ἐξ ἀνθρώπων, παύουσι νὰ περιβάλλονται, ὅπως καὶ πάντες οἱ ποὶ ἄνθρωποι, ἐξ ἀναγκῶν βιωτικῶν, ὅταν μάλιστ' εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ εἶναι ἔγγαμοι, ὅπως ἀπαπαρ' αὐτῶν τελευταίως ὁ νομοθέτης. Διὰ τὴν δὲν λόμεν νὰ νοήσωμεν τὴν ἀπλουστάτην καὶ πασιφυσίαν ἀλήθειαν, ὅτι ἄνευ οἰκονομικῆς ἐξασφάλσεως ἢ μὲν νεολαία δὲν θὰ προσέρχεται εἰς τὰς κρατικὰς Σχολὰς, οἱ δὲ λόγοι θὰ ἀποφύγῃσι πότε καὶ ἐν τῷ μέλλοντι νὰ καταταχθῶσιν εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου: Διὰ τὴν δὲν ἐρευνῶμεν νὰ εὐρωπὴν πραγματικὴν αἰτίαν τῆς ἀποτυχίας τῆς ἱερατικῆς καθόλου ἐκπαιδεύσεως ἐν Ἑλλάδι, οὐ μόνον τῆς νωτέρας, ἢν θεραπεύουσιν ἢ Θεολογ. Σχολῆ τοῦ νεπιστημίου καὶ ἢ Ῥιζάρειος, ἀλλὰ καὶ αὐτῆς ἐπιτοικειωδεστερας ἢν ἐκαλλιέργουν αἱ ἄλλοτε ἱδρυμαὶ καὶ ὀλίγα ἔτι μετὰ τὴν ἰδρυσίν των ἢ μαρνανταί τελεῖται ἢ κλεισασαί τὰς θύρας των κατῶτα ἱερατικαὶ Σχολαὶ τῆς Τριπόλεως, τῆς Σύρου, Χαλκίδος, τῆς Κερκύρας, τῆς Ἄρτης; Διὰ τὴν παρέλευσιν ἑκατονταετίας ἐλευθέρου βίου καὶ πρὸς τὰς σημειωθεῖσας καταπληκτικὰς τῷ ὄντι προόδου ἐν πολλαῖς ἄλλαις ἐκφάνσεσι τοῦ ἐθνικοῦ καὶ κοινωνικοῦ μας βίου ὑστεροῦμεν ἐπισοθητῶς καὶ ἀπιστικῶς ἀπὸ ἀπόψεως μορφώσεως Κλήρου; πλοῦστατα, διότι ἐν ταῖς ὑπὲρ τῆς ἀνυψώσεως αὐτοπροσπαθείαις ἡμῶν παρημελήσαμεν τὸν οἰκονομικὸν παράγοντα. Μὴ λησμονῶμεν, ὅτι ἢ παιδεία, ὡς ζουσα τὸν νοῦν, συνανυσοῖ καὶ τὸ φρόνημα. Ὁ αὐτοῦτο ὁ μεμορφωμένος δυσχεραίνει πρὸς πᾶν ἐξευτελιζοῦ τὸν ἀνθρωπισμὸν του. Καὶ εἶναι ὄντι ἐξευτελισμὸς ἢ ἐγκατάλειψις τοῦ ἐφημερίου εἰς ἱερὰν ἐπαιτείαν τῶν τυχηρῶν.

Περὶ τῆς ἄλλης αἰτίας τῆς μὴ προσελεύσεως Ῥιζαρεϊτῶν εἰς τὰς τάξεις τοῦ κλήρου ὁ λόγος εἶναι ἐν τοῖς ἐπομένοις.

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Ἐπὶ τέλους.

Μετὰ μεγάλης ἀνακουφίσεως ἐγένετο ἀκουσθῆναι πληροφορία ὅτι καὶ αἱ Ἀθῆναι ἀπέκτησαν, πρὸς τὴν «Φιλανθρωπικὴν Ἑταιρείαν» των, ὡς πρὸς τῆς ὁποίας θὰ ἦγε ἢ ἐν συνεννοήσει πρὸς ἀρμοδίας ἀρχὰς περισυλλογὴ τῶν ἐν τῇ πόλει κλοφοροῦντων ἀλητῶν καὶ ἐπαϊτῶν. Καὶ κείται ἀπὸ πολλοῦ νόμος περὶ ἐπαιτείας καὶ ἀλητείας, ὁ διατελεῖ «ἀτονῶν» δι' ἔλλειψιν εἰδικοῦ αὐλοῦ, τὸ ὅποῖον θὰ ἔπρεπε νὰ περισυλλέγονται οἱ ἐξ αὐτοῦ πρᾶγματι ἀνίκανοι πρὸς ἐργασίαν καὶ ἀπολύτως δεεῖς. Ἡδὴ εὐρέθησαν φιλάνθρωποι, τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν ὁποίων θὰ πληρωθῇ ἢ μεγάλη αὕτη ἀνάγκη προθυμοποιηθῇ νὰ συντρέξῃ τὸ καλὸν σωματικὸν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν, ἣτις ἀναμφιβόλως θὰ πράξῃ

καθῆκόν της ἵνα ἀπαλλαγῇ τοῦ τόσοσ ἀσχημίζοντος τὴν πόλιν οὐείδους. Ἀπὸ τῆς 15 ἰσταμένου μηνὸς ἑκάστη οἰκογένεια καὶ ἕκαστον κατάστημα τῶν Ἀθηναίων δὲν θὰ ἀρνηθῇ πάντως νὰ ὑποβληθῇ εἰς μη ρυαίαν προαιρετικὴν ὑπὲρ τοῦ ὠφελιμωτάτου τούτου ἔργου πεντάδραχμον ἢ δεκάδραχμον εἰσφορὰν. Ἄλλ' ὑπάρχει ἡ βεβαιότης ὅτι τὸ ἔργον τῆς Φιλανθρωπικῆς Ἐταιρείας θὰ διευκολυνθῇ περισσότερο παρ' ὅ,τι προσδοκᾷ, ἀπὸ τοῦδε, διότι θὰ συμβῇ ἐν Ἀθήναις ὅ,τι καὶ ἐν Πειραιεῖ: μόλις ἐγνώσθη διὰ τῶν ἐφημερίδων ἢ ἱδρυοὺς σωματείου πρὸς περισυλλογὴν καὶ περιορισμὸν τῶν ἀλητῶν καὶ τῶν ἐπαυτῶν, ἀμφότερα ταῦτα τὰ εἶδη ἐγένοντο σχεδὸν ἄφαντα!...

Προσοχή!

Εἶνε ἀνάγκη νὰ στραφῇ ἄμεσος καὶ συστηματικὴ ἡ προσοχὴ τῶν διευθυνόντων τὰ τῆς ἐκπαίδευσως παρ' ἡμῖν εἰς τὴν ἔντονον δοᾶσιν τῶν ἐν Ἑλλάδι πιθηκικῶς μπολσεβιζόντων εἰς τὰς τάξεις τῶν μαθητῶν. Τὰ κυκλοφοροῦντα μεταξὺ αὐτῶν κομμουνιστικὰ φύλλα περιέχουσιν ὕλην τόσοσ διεγερτικὴν καὶ ἐμπρηστικὴν, ὥστε ἐπιβάλλεται σοβαρωτάτη ἔρευνα, τὴν ὁποίαν ὅμως δέον ἀφεύκτως νὰ ἐπακολουθῆσῃ ἡ μελέτη περὶ τῆς συστηματικῆς καὶ τελεσφόρου ἀντιδράσεως κατὰ τῆς διενεργουμένης μεταξὺ τῶν δελεαζομένων μεираκίων προπαγάνδας. Φαίνεται δὲ ὅτι καὶ διδάσκαλοι εἶνε συνεργοὶ τοῦ κομμουνιστικοῦ προσηλυτισμοῦ, τοῦτο δὲ ὀφείλει νὰ καταστήσῃ προσεκτικωτέρους τοὺς ταχθέντας νὰ ἀγρυπνώσωσιν ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐκπαίδευσως.

Παρακρούσεις.

Γνωρίζομεν ὅτι μετὰ τὸν πόλεμον ἐπῆλθε μία ἰδεολογικὴ ἀναρχία. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἡ ἀνθρωπότης εὐρέθη πρὸς στιγμὴν ἀνεργάτιστος καὶ ἐπιζητεῖ ἐναγωνίως ἔρμα τι πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀπολεσθείσης ἰσορροπίας. Δὲν εἶνε μυστικὸν ὅτι αἱ αἰώνια ἀξία φέρονται ἐκπεσοῦσαι ἐκ τοῦ στηλ. βάτου τῶν καὶ προσπάθειαι καταβάλλονται ν' ἀντικατασταθῶσιν ὑπὸ διαφόρων καὶ παραδόξων Μολῶχ με ἀνοικτὸν τὸ στόμα διὰ τὰ ριπτόμενα θύματα. Καὶ εἶνε πασίγνωστον ὅτι, τοῦ χαλινοῦ ἐκφυγόντος ἐκ τῶν χειρῶν, καὶ τοῦ πηδαλίου τῆς λογικῆς πολλῶν ἐγκεφάλων θραυσθέντος, παράνοιά τις ἀτομικὴ καὶ ὁμαδικὴ «παραδέρνει» πολλοὺς τῶν κρατούντων γραφίδα καὶ εὐθνήν δαπανώντων μελάνην. Δὲν ἐφантаζόμεθα ὅμως ὅτι τοσαύτη παράκρουσις ἤθελε πλήξῃε ταλαίπωρόν τινα ποιηματοκόπον, ὥστε εἰς τὴν συλλογὴν τῶν ἐμμέτρων του παραπτωμάτων νὰ δώσῃ τὸν τίτλον « Ἄγιε Σατάν, ἐλέησόν με ». Ὁ δράστης τῶν κατὰ τῆς δυστήνου ποιήσεως τούτων ἀμπλακημάτων

κατέστη ἀξιοθρήνητος, ἐνῶ ὁ δὲ δύστηνος ἐπεξήτησε νὰ γείνη ἀξιοθαύμαστος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἡ Δ. Ἱερά Σύνοδος συνῆλθεν εἰς δύο συνεδρίασ διοικητικὰς κατὰ τὴν ἐβδομάδα ταύτην, ἧτις διέρρευσεν ἐν ἀναμονῇ ἱκανοποιητικῆς λύσεως τοῦ ἐκ τοῦ νόμου περὶ Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας προκύψαντος ζητήματος μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας. Δυστυχῶς δὲν κατέστη δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ τοιαύτη λύσις μέχρι σήμερον.

— Καθ' ἅπασαν τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐξηκολούθησεν ἡ παράδοσις τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ Ταμείου εἰς τὸν ὄργανισμὸν τῆς Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας.

— Οἱ Σεβ. Μητροπολίται Θεσσαλονίκης καὶ Κερκύρας ὑπέβαλον εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον ἔκθεσιν τῶν πεπραγμένων τῆς ἐν Ἀθῶ συνελθούσης διασκεψεως τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς διεβιβάσθησαν πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην, ὅστις θ' ἀποστείλῃ αὐτὰς πρὸς τὰς Ἀυτοκεφάλους Ἐκκλησίας.

— Ἀντὶ τοῦ κ. Κ. Δουβουινιώτου, παραιτηθέντος, Διευθυντῆς τοῦ τμήματος τῶν Θρησκευμάτων ἐν τῷ Ἐπιτελεῖω Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων διωρίσθη ὁ κ. Λεωνίδας Ἰ. Φλιππίδης Δ. Θ. καὶ Φ.

— Ὑπερμεσοῦντος τοῦ παρελθόντος μηνὸς Ἰουνίου συνῆλθεν ἐν Ἡρακλείῳ ἡ ἱερά ἐπαρχιακὴ σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας Κρήτης πρὸς ἐπίλυσιν διαφόρων ἐκκλησιαστικῶν τῆς νήσου ζητημάτων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ἡ Α. Μ. ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Κύπρου κ. Κύριλλος ἀπέλυσε πρὸς τὸν ἑλληνορθόδοξον κυπριακὸν λαὸν ἐγκύκλιον, δι' ἧς ἀγγέλλων τὰ τῆ 9 ἰσταμένου μέλλοντα νὰ τελεσθῶσιν ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημείου τοῦ ἐγερθέντος ὑπὲρ τῶν θυσιασθέντων ἐν τῷ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνι Κυπρίων ἱεραρχῶν Κυπριανοῦ, Χρυσάνθου, Μελετίου καὶ Λαυρεντίου καὶ τῶν ἄλλων ἱερωμένων τε καὶ λαϊκῶν, προσεκάλει πάντας εἰς τὴν μεγάλην τελετὴν. Συγχρόνως ἡ Α. Μ. ἐξέφραζε τὴν βεβαιότητα ὅτι πάντες θὰ ἐπιτελέσωσιν πρεπόντως τὸ καθῆκόν των «ἀθροοὶ μὲν εἰς αὐτὴν προσερχόμενοι, ἀναδεικνύοντες δ' αὐτὴν μοναδικὴν καὶ πρωτοφανῆ ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς Νήσου καὶ μαρτυροῦντες εἰς τὸν κόσμον, ὅτι ἡ Κύπρος οἶδε νὰ εὐγνωμονῇ καὶ τιμᾷ τοὺς ἥρωας αὐτῆς, τοὺς μάρτυρας αὐτῆς, τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς τὴν ζωὴν αὐτῶν θυσιαζοντας».

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΣΕΡΒΙΑΣ

Τηλεγράφημα ἐκ Βελιγραδίου ἀναφέρει, ὅτι τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγκαθιδρύθη μετὰ πάσης ἐπισημότητος ὁ νέος Πατριάρχης τῆς Σερβίας Βαρνάβας εἰς τὸ Πέτε, παλαιὰν ἑδραν τοῦ σερβικοῦ Πατριαρχείου.

—Εἰς συνουσίαν του μετὰ τοῦ ἐν Βελιγραδίῳ Ἑλληνοῦ ἐπιτετραμμένου κ. Ἀργυροπούλου, ὁ νέος Πατριάρχης τῆς Σερβίας Βαρνάβας ἐξεφράσθη μετὰ πολλῆς συμπαθείας διὰ τὴν ἑλληνικὴν Ἐκκλησίαν καὶ μετὰ μεγάλου σεβασμοῦ διὰ τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον. Ἐξέφρασε κατόπιν τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ λήξασα προσύνδος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἡ προσεχὴς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος θὰ ἔχουν ὡς ἀποτέλεσμα τὸ νὰ διακανονισθοῦν ὅλα τὰ ἀπομνοντα εἰσέτι ἐκκρεμῆ ζητήματα μετὰ τῶν ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ὑπάρξῃ εἰς τὸ μέλλον ἐνότης ἐνεργείας ἐκ μέρους ὅλων. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ νέος Πατριάρχης τῆς Σερβίας εἶνε ἑλληνομαθέστατος καὶ πιστὸς τηρητὴς τῆς βυζαντινῆς παραδόσεως, καταφέρεται δὲ ἐναντίον τῶν νεωτερισμῶν, τοὺς ὁποίους εἰσήγαγον οἱ ὀρθόδοξοι ἱερεῖς ἐν Γιουγκοσλαβία καὶ Ρουμανία ὡς πρὸς τὴν περιβολὴν των καὶ συμφωνεῖ μετὰ τὸν Πατριάρχην τῆς Ρουμανίας Μύρωνα ὡς πρὸς τὴν ἀνάγκην τοῦ νὰ ἐπανέλθουν ὅλοι εἰς τὸ «ἑλληνικὸν σχῆμα» μέχρις ὅτου ἡ προσεχὴς Οἰκουμενικὴ Σύνοδος καθορίσῃ τὸ ζήτημα τῆς ἐκτὸς τῶν ναῶν περιβολῆς τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΡΟΥΜΑΝΙΑΣ

Κατ' ἀσφαλεῖς πληροφορίας τοῦ ἀνταποκριτοῦ τοῦ «Ἐθνους» Ἀθηνῶν κ. Β. Βεκιάρῆλλη, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρουμανίας ἀπεφάσισε νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἵδρυσιν ρουμανικοῦ ναοῦ καὶ ρουμανικοῦ μετοχίου εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα. Πρόκειται περὶ παλαιᾶς ρουμανικῆς ἐπιθυμίας, ἀναφορικῶς μετὰ τὴν ὁποῖαν ὠμίλησεν ὁ Πατριάρχης Μύρων εἰς τὸν Πατριάρχην Ἱεροσολύμων Δαμιανόν, χωρὶς ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ τότε τὸ ποθούμενον. Κατὰ τὴν ἰδίαν συνεδρίασιν τῆς ρουμανικῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὁ Μητροπολίτης Χοτὶν Βησσαρίων κατεφέρθη ἐναντίον τῆς πλήρους ἐλλείψεως ὁμοιομορφίας ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν τοῦ ρουμανικοῦ Κλήρου. «Ἐκ τῶν ὀρθοδόξων, εἶπε, κληρικῶν μόνον οἱ Ρουμῖνοι παρουσιάζουν τόσην ποικιλίαν ἐιδυμάτων ὅταν δὲν ἱεουργοῦν. Ὀλίγοι, μετρούμενοι εἰς τὰ δάκτυλα, φέρουν καλυμαύχιον. Οἱ περισσότεροι φέρουν ρεμπούπλικες, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ σκληροὺς πῖλους (ἡμίψηλα), τέλος ἀρκετοὶ φέρουν καλύμματα τῆς κεφαλῆς ὅμοια μετὰ τῶν Λατίνων. Ἐπίσης τὰ ράσα εἶνε ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ποιότητων». Ὁ Βησσαρίων κατεφέρθη ἐπίσης ἐναντίον τῆς καταρ-

γῆσεως τοῦ γενείου. Ὁ Πατριάρχης Μύρων ἀνεγερσεν ὡς ὀρθὰς τὰς παρατηρήσεις τοῦ Μητροπολίτου Βησσαρίωνος, ὅστις συνέστησε νὰ διαταχθῇ ὁ ρουμανικὸς Κλήρος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ παλαιὸν «ἑλληνικὸν» σχῆμα, ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν ἐμφάνισιν, ὅτου ἡ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδοξίας ἀποφασίσῃ ποῖα εἶνε εἰς τὴν ἐποχὴν μας ἡ ἐξωτερικὴ περιβολὴ ἢ ἐν γένει τῶν ὀρθοδόξων κληρικῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΑΤΙΝΙΚΗ

Ἡ ἐν Μάλτα μετὰ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν τοῦ ρωμαϊκοῦ κλήρου προστριβή, περὶ ἧς ἐγράφη μὲν ἐν καιρῷ, ὠξύνθη εἰς βαθμόν, ὅστις προῦλε ἰσοβαρὰς ἀνησυχίας. Τὸ ὅλον ζήτημα ἐξεπῆγε κυρίως ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν δύο μερίδων τῆς νήσου, τῶν ἐθνικιστῶν καὶ τῶν συνταγματικῶν, ἀφ' ἀνεμίχθησαν εἰς ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα, ἡ πρῶτη δὲ ταραχὴ προέκυψεν ἀφ' ἧς κληρικὸς τοῦ φραγκοκανοῦ τάγματος, ὁ πατὴρ Carta, μαλταῖος τὴν ἰσπανογενεῖαν, ἐτιμωρήθη ὑπὸ τοῦ ἰταλοῦ προέσταμένου του δι' ἀπελάσεως ἐκ τῆς νήσου καὶ περιορισμῶν ἐντὸς ἰταλικῆς σωφρονιστικῆς μνήης. Ὁ καθ' οὗ ποιὴ κληρικὸς ἰσχυρίσθη ὅτι ἐτιμωρήθη διὰ τὰ ἀνθετα πρὸς τὰ τοῦ ἡγουμένου του πολιτικὰ φρονήματα, ἐφ' ᾧ καὶ ἐζήτησε τὴν προστασίαν τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν. Ὁ πρωθυπουργὸς λόρδος Στρίκλαν ἐφαρμόζων τὸν νόμον, καθ' ὃν οὐδεὶς ξένος ὑπὸ τὴν δύναμιν νὰ διατάξῃ βρετανὸν ὑπὸ τὴν δύναμιν νὰ καταλάβῃ τὸ πάτριον ἔδαφος ἄκων, δὲν ἐπέτρεψε τὴν ἐκ τῆς νήσου ἀπομάκρυνσιν τοῦ φραγκοκανοῦ μοναχοῦ εἰς τὸν ὁποῖον μόνον πνευματικὴ ποινὴ ἐπροέβλεπε ἐπιβληθῆναι ἐφ' ὅσον ἐκρίνετο ἐκκλησιαστικῶς ἀξιόποινος. Ἡ στάσις αὕτη τοῦ πρωθυπουργοῦ κατηγέλθη εἰς τὸ Βατικανόν, ὑπὸ τῶν κύκλων δὲ τούτου χαρακτηρισθεῖς ὡς persona non grata, δὲν ἐγένετο δεκτὸς εἰς ἀκρόασιν παρὰ τῷ Πάπῳ ὅταν ἐν τῷ μεταξὺ μετέβη εἰς Ρώμην. Ἐξ ἄλλου ὅταν μετὰ ταῦτα ἡγούμενος ἐδέησε νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τῆς δικαστικῆς ἐν Μάλτῃ ἀρχῆς, ἠρηθή, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι εἶνε ξένος ὑπὸ τὴν δύναμιν καὶ κληρικὸς. Τὰ πράγματα ὠξύνθησαν μέχρι τούτου σημείου ὥστε, ἐπικειμένων ἐκλογῶν ἐν τῇ νήσῳ, νὰ ἀπαγορευθῇ ὑπὸ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν δι' ἐπισήμου ποιμαντορικῆς ἐπιστολῆς τῶν ἐπισκόπων Μάλτας καὶ Γκόζο πᾶσι ψηφοφορικὴ συμπάθεια πρὸς τὴν κυβερνητικὴν μερίδα εἰς πάντα μαλταῖον τοῦ ρωμαϊκοῦ δόγματος ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ. Καὶ αἱ μὲν ἐκλογαὶ ἐγένετο ἀνάγκη συνενεσίαι τῆς ἐπιπλοκῆς ταύτης, νὰ ἀναβληθῶσιν δὲ συγκρούσεις ἔλαβεν ὀριστικῶς καθαρῶς πολιτικὸν χαρακτῆρα, διότι ἡ ἐν Λονδίῳ βρετανικὴ κυβέρνησις

ως ἀνεκάλυψε τὸν παρὰ τῷ Βατικανῷ βρετανὸν κρόσβον, ἡ διαφορὰ δὲ ἀνέχθη εἰς ἐχθρότητα μεταξὺ τῆς Μ. Βρετανίας καὶ τοῦ Παπικοῦ Κράτους. Ἄξιον σημειώσεως τυγχάνει ὅτι ὁ πρωθυπουργὸς Στρέικλανδ, καθ' οὗ ἡ δυσμένεια τοῦ Βατικανοῦ, εἶνε ρωμαῖος τὸ θρησκευμα, ὑπεραμύνεται δὲ τῆς ἀρχῆς ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ τηρῇ ἑαυτὴν μακρὰν τῶν πολιτικῶν διαμαχῶν, πρὸς ἣν συνεφώνησε πλήρως καὶ ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις. Οἱ μαλταῖοι θεωροῦσι τὴν σύγκρουσιν ὡς μίαν φάσιν τοῦ ἀγῶνος μεταξὺ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ κράτους ἐν τῇ πολιτικῇ σφαίρᾳ, ὅστις ἔχει ἤδη ἐκδηλωθῆ ἐν Γαλλίᾳ, Μεξικῷ καὶ ἄλλαχοῦ. Ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις ἐξέδωκεν εἰδικὴν Κυανὴν Βίβλον ἐπὶ τοῦ ζητήματος, τὸ δὲ Βατικανὸν Λευκὴν.

Αἱ νεώτεραι ἐκ Μάλτας πληροφορίαι ἀναφέρουσιν ὅτι ἐνεκα τῆς διαφορᾶς ταύτης ἀνεστάλη τὸ Σύνταγμα τῆς νήσου ἐπ' ἀόριστον. Ὁ λόρδος Στρέικλανδ διακηρύττει ὅτι διακρίνων τὴν θρησκείαν τὴν ρωμαϊκὴν ἀπὸ τοῦ ρωμαϊκοῦ κλήρου, τὸν ἀγῶνά του στρέφει μόνον κατὰ τοῦ δευτέρου ὡς ὑπερβαίνοντος τὰ ὅρια τῆς πνευματικῆς του ἀποστολῆς. Διὰ τὴν διεξαγωγὴν δὲ τῶν διαπραγματεύσεων μεταξὺ Λονδίνου καὶ Βατικανοῦ πρὸς σύναψιν κογκροδάτου ἡ μὲν ἀγγλικὴ κυβέρνησις ζητεῖ τὴν ἀνάκλησιν τῆς συνιστώσης τὴν καταψήφισιν τῆς κυβερνήσεως παπικῆς, ἐγκυκλίου, τὸ δὲ Βατικανὸν τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ λόρδου Στρέικλανδ.

—Ἐπι τῇ συμπληρώσει δέκα καὶ πέντε ἑκατονταετηρίδων ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου ἐστήθη ἐν Καρθαγένῃ κολοσσαῖος ἀνδριάς αὐτοῦ.

ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΣ

Διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας τῆς πρεσβυτεριανῆς συνόδου ἐν Φιλαδελφείᾳ τῆς Ἀμερικῆς ἐγένετο δεκάτη ἡ πρότασις τῆς παροχῆς ψήφου καὶ εἰς τὰς γυναῖκας εἰς τὴν διοίκησιν τῆς πρεσβυτεριανῆς ἐκκλησίας ἐν Ἠνωμέναις Πολιτείαις. Ἐφεξῆς θὰ ἐπιτρέπεται εἰς τὰς γυναῖκας νὰ παρακάθηνται ὡς ἰσότημα πρὸς τοὺς ἄνδρας μέλη τῶν συνόδων ἐν ταῖς συνεδρῶσις αὐτῶν ἡ πρότασις ὅμως περὶ χειροτονίας καὶ τῶν γυναικῶν δὲν ἐγένετο δεκτὴ.

ΙΟΥΔΑΙΣΜΟΣ

Ἡ ἐν Παλαιστίνῃ «Ἐπιτροπὴ Περιθάψεως» διέταξε εἰς τοὺς ἐκ τῶν γνωστῶν ἐβραϊοαραβικῶν ταραχῶν παθόντας 500 λίρας ἀγγλ. προερχομένας ἐκ ἀποφύγων μερῶν τοῦ κόσμου. Ἡ ἐν λόγῳ Ἐπιτροπὴ ἐδημοσίευσε πρὸ τινος προκαταρκτικὸν ὑπόμνημα ἐν ᾧ ἀναπτύσσεται ὡς πρώτη μὲν ἀνάγκη ἡ παροχὴ βοήθειας εἰς τοὺς παθόντας διὰ τὰς ἀμέσους

αὐτῶν ἀνάγκας, ὡς δευτέρα δὲ ἡ ἐξασφάλις δανείων εἰς αὐτούς, προσδοκᾶται δὲ ὅτι ταῦτα θὰ ἐξοφληθῶσιν ἐν μέρει διὰ τῆς ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως τῆς Παλαιστίνης παρεσχεθησομένης ἀποζημιώσεως. Ἡ Ἐπιτροπὴ Περιθάψεως πρὸς τούτους ἔσπευσε νὰ ἰδρῦση τοπικὰ προφυγικὰ κέντρα, κριθέντα ἀπαραιτήτητα διὰ τὸν μέγαν ἀριθμὸν τοῦ ἀσιτέγου πληθυσμοῦ, ὅστις εἶχεν ἐγκαταλείψει τὰ κυριώτερα τῶν ταραχῶν κέντρα, ὅποια ἦσαν ἡ Χεβρών, τὸ Σάφεδ καὶ ἄλλα. Οὕτως ὡς πρῶτον προσφυγικὸν κέντρον ἰδρῦθη τὸ Τέλ-Ἀβίβ. Τὴν Ἐπιτροπὴν ἀπασχολεῖ ἐπ' ἴσης ἡ ἀνοικοδόμησις τῶν ἐν Χεβρῶν καταστραφεισῶν οἰκοδομῶν πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἐπιστροφῆς τῶν ἀσιτέγων εἰς τὰς ἐστίας των.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Ἡ κομμουνιστικὴ ἀντιχριστιανικὴ προπαγάνδα τῶν μπολσεβίκων δὲν ἀφήκεν ἀνεπάφους καὶ τοὺς πληθυσμοὺς τῶν μαύρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἐργάζονται διάφοροι ἱεραποστολαί. Τὸ πρὸς τοὺς μαύρους ἀντιχριστιανικὸν κήρυγμα ἔγκειται ἐν τούτῳ, ὅτι παριστάνει τὸν Ἰδρυτὴν τοῦ Χριστιανισμοῦ ὡς καθαρῶς Εὐρωπαῖον, καὶ ἀποθανόντα λοιπὸν ἀποκλειστικῶς ὑπὲρ τούτων· κατ' ἀκολουθίαν οἱ μαῦροι οὐδὲν ἔχουσι νὰ λάβωσι παρ' αὐτοῦ πιστεύοντας εἰς αὐτόν! Τὸ ἐπιχείρημα δὲν φαίνεται ὅλως ἀστοχοῦν, διότι, κατὰ τινὰς πληροφορίας, ἐμποιεῖ μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς νέγρους.

—Μέγα ρεῦμα προσφύγων ἐκ Ρωσίας εἰς τὴν Νότιον Ἀμερικὴν παρετηρήθη ἀπὸ τινος καθ' ἑκάστην ἀξανόμενον ἐξ αἰτίας τοῦ θρησκευτικοῦ διωγμοῦ. Περὶ μεσοῦντα τὸν παρελθόντα Μάιον 300 Μεμονοῦνται κατηυθύνοντο ἐκ Ρωσίας διὰ Γερμανίας εἰς Παραγουάην καὶ Βολιβίαν.

—Γνωσθέντος ἕκ τινος ἀφορμῆς ὅτι ἡ βιβλιοθήκη τοῦ Λευκοῦ Οἴκου τοῦ Προέδρου τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν στερεῖται ἀντιτύπου τῆς Ἀγ. Γραφῆς, ὁ Γραμματεὺς τῆς ἐν Μασσαχουσέτῃ Βιβλικῆς Ἐταιρείας ἔσπευσε νὰ διαβ.βάσῃ πρὸς τὸν Πρόεδρον πολυτελῶς δεδεμένον ἀντίτυπον αὐτῆς καὶ νὰ συνοδεύσῃ αὐτὸ δι' ἐπιστολῆς, ἔτυχε δ' ἐξιδιασμένων εὐχαριστιῶν ἐκ μέρους τοῦ Προέδρου διὰ τὸ πολῦτιμον τοῦτο δῶρον.

—Ἡ Ἀγιογραφικὴ Ἐταιρεία τῶν Παρισίων ἰδρυθεῖσα τῷ 1818 διένειμε μέχρι τοῦδε 351,000 ἀντίτυπα τῆς Π. Διαθήκης καὶ 633,000 τῆς Κ. Διαθήκης.

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Χρυσόστομον Παπαδοπούλου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος. Τὸ πρωτεῖον τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης. Ἱστορικὴ καὶ κριτικὴ μελέτη. Ἀθῆναι 1930.—Ἀνατυπωθεῖσα ἐκ τῆς «Ἀναπλάσεως» ἐξεδόθη εἰς ἴδιον τόμον ἐξ ὑπερτριπλοσίων σελίδων ἡ ἐμπεριστατωμένη περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ ἐπισκόπου Ρώμης ἐπιστημονικὴ ἱστορικὴ μελέτη τοῦ Προϋδιεράρχου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Ἡ ἐκδοσις εἶνε μίαν ἐπίκαιρος ἐφ' ὅσον «πολλὸς αὐθις ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις γίνεται λόγος περὶ τοῦ πρωτείου τοῦ Πάπα Ρώμης, ζητούντος νὰ ἀναγνωρισθῇ ὡς ὀρατὴ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας, Τοποτηρητῆς τοῦ Χρι-

στού, πηγή τῆς Ἱερωσύνης, μόνος ἀπὸ καθέδρας δογματιστῆς καὶ διδάσκαλος ἀλάθητος τῆς χριστιανικῆς πίστεως, καὶ ἐφ' ὅσον ἢ ἐπ' ἐσχάτων ἐξαπολυθεῖσα εἰς τὰς ὀρθοδόξους χώρας οὐνία ὑπὸ τὸ πρόσημα τῆς ὀρθοδοξίας «διακηρύττει ὅτι οἱ ὀρθόδοξοι ἀποδεχόμενοι ἄλλως τὸ πρωτεῖον τοῦ Πάπα Ρώμης, χωρὶς νὰ μεταβάλωσι τὴν «Καθολικὴν» Ἐκκλησίαν». Ἄλλ' ὡς λέγει ὁ Μακαριώτατος συγγραφεύς, οὐδέποτε ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία ἐπίστευσεν εἰς τοιαύτην μοναρχικὴν ιδιότητα τοῦ ἐν λόγῳ ἐπισκόπου, ὅστις ἀνεκάθη ἐθεωρεῖτο ἄπλως πρῶτος τῆ τάξει διὰ τὰ πρεσβεῖα τμῆς ὡς κατέχων τὸν πρῶτον θρόνον μεταξὺ τῶν τότε πατριαρχικῶν θρόνων. Ἡ καινοτομία ἐνεφανίσθη μόλις ἀπὸ τοῦ 9^{ου} αἰῶνος ἀπολήξασα εἰς τὴν ἀπόσχισιν τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς Καθολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἰς ταύτης ἀκριβῶς τῆς ἱστορικῆς ἀληθείας τὴν κατοχῶσιν ἀφορᾷ ἡ παρούσα ἐπιστημονικὴ μονογραφία ἢ τὰ περιεχόμενα εἶνε τα ἀκόλουθα: Ὑπῆρξεν ὁ Ἅπ. Πέτρος κεφαλὴ τῶν Ἀποστόλων; Ὁ Ἅπ. Πέτρος καὶ ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία. Ὁ ἐπίσκοπος Ρώμης κατὰ τοὺς τρεῖς πρῶτους αἰῶνας. Ἡ προσφυγὴ ἐπισκόπων πρὸς τὴν Ρώμην. Οἱ κανόνες τῆς ἐν Σαρδικίῃ συνόδου, Ἐμφάνισις τοῦ πρωτείου ἐν τῇ Γ' καὶ Δ' Οἰκουμ. Συνόδῳ, Ὁ κη' κανὼν τῆς Δ' Οἰκουμ. Συνόδου, Τὸ πρωτεῖον κατὰ τὰς μονοφυσιτικὰς ἑριδας. Ἡ ἐξαρχία τῆς Θεσσαλονίκης καὶ οἱ Ἐπι-

σκοποὶ Ρώμης, Ἐπίσκοποι Ρώμης ἐν Κλει, Ἡ «Πενταρχία» καὶ οἱ τίτλοι τῶν ἐπισκόπων Ρώμης, Κ)πόλε, Ἀλεξανδρείας, Ἀντιοχείας καὶ Ἱεροσολύμων, Ὁ ἅγ. Παῦλος ὁ Στουδίτης καὶ τὸ πρωτεῖον, Ἀνάπτυξις τῆς τῆς πρωτείου ἐν τῇ Δύσει. Ὁ πάπας Νικόλαος Α' καὶ τὸ πρωτεῖον, Ἀπόκρουσις τοῦ νέου πρωτείου, τὸ πρωτεῖον κυρία αἰτία τοῦ σχίσματος, Τὸ πρωτεῖον κώλυμα ἐνώσεως, τελεία διαστροφή τοῦ πρωτείου διὰ τοῦ θήττου, Συμπεράσματα. Τὸ ἔργον ἐξαντλεῖ τὸ θέμα ὀλοκληρίαν, ἐπιχέει δὲ πλῆρες φῶς ἐπὶ τῶν αἰτιῶν διαστάσεως τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δύσεως καὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἀνατολῆς.

Θεοφίλου Βορέα Πρυτάνεως τοῦ Πανεπιστημίου, Δ. Σ. Μπαλάνου Κοσμητορος τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς. Λόγοι εἰς μνήμην τῶν ὑπὲρ πατρίδος πεσότων τροφῶν τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ αὐτοῦ ἐρητύησεν τῇ 4ῃ Μαΐου 1930—Ἀθῆναι 1930.

Ἀγγέλλεται προσεχῆς ἡ ἔκδοσις τῶν ἀκολούθων ἔργων τοῦ κατὰ τὸ ἐνεστώδες ἔτος πρυτάνεως τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου **κ. Θεοφίλου Βορέα**: α) Ἀκαδημικαὶ ἤτοι Ψυχολογία, Λογική, Ἠθική, Αἰσθητικὴ καὶ Εἰσαγωγή εἰς τὴν Φιλοσοφίαν—β) Ἀνάλεκτα, ἤτοι Μελέται Λόγοι εἰς τόμους τρεῖς καὶ Σύμμεκτα κριτικά.

Π Α Ρ Α Ρ Τ Η Μ Α

ΔΗΜΟΠΡΑΣΙΔΙ

Τὸ Ἡγουμελιον τῆς Ἱ. Μονῆς Μυρτιάς Ἀγρινίου ἐκτίθει εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως ξηρικῶν ἀγρῶν ἐκ 4 περίπου στρεμμάτων εἰς θέσιν «Κορκόσελος» τὴν 27 Ἰουλίου τρ. ἔ. ἐν Κεφ)σφ ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰρηνοδίκου ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10ην πρωινήν. Ἡ δημοπρασία ἐπαναληφθήσεται αὐτὴ μέχρις ἐπιτεύξεως αἰσίου ἀποτελέσματος.

Τὸ Ἡγουμελιον τῆς Ἱ. Μονῆς Μυρτιάς Ἀγρινίου διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν πενταετοῦς ἐνοικιάσεως τὸ περίξ τῆς Μονῆς βοσκολεῖσθαι ἀετῆς ἐν Κεφαλοβρύσφ τὴν 27 Ἰουλίου ἡμέραν Κυριακὴν τρ. ἔ. ἐπαναληφθήσεται δὲ μέχρις ἐπιτεύξεως αἰσίου ἀποτελέσματος.

Τὸ Ἡγουμελιον τῆς Ἱ. Μονῆς Μακαριωτίσσης διακηρύττει ὅτι τὴν 13ην τοῦ μηνὸς Ἰουλίου 1930 ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ ὥρας 10 π. μ. ἕως 12 τῆς μεσημβρίας ἐν Δομβραίνῃ καὶ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Θήβης Κωνσταντίνου Γ. Κατσιμπάρδη ἐνεργηθήσεται ἀναπλειστηριασμὸς πρὸς πενταετὴ ἐνοικίασιν τοῦ περίξ τῆς Μονῆς Ταξιαρχῶν περιβολίου καὶ ὀπωροφόρων δένδρων ὑπὸ τοῖς ὄροις ὑποχρεώσεων ἢ ἀντίγραφα εἰς κατατεθειμένα ἐν τῇ γραφείῳ τῆς Μονῆς καὶ τῇ ἄνω Συμβολαιογράφῳ. Πρώτη προσφορὰ ὀρίζεται τὸ ποσὸν τῶν δραχ. 1000 ἑτησίως.

Τὸ Ἡγουμελιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς προκηρύσσει ὅτι ἐκτίθεται πρὸς μίσθωσιν δι' ἐπαναληπτικῆς πλειοδοτικῆς δημοπρασίας τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα ὀλοτομίας πρὸς κατασκευὴν ἐκ τοῦ δάσους Παληάσκια—Μουσιὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Παλαιοκαρυᾶς 50 χιλιάδων ὀκάδων Ξυλανθράκων ἐκ δρυὸς συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς ἀρχικῆς

διακηρύξεως, εὐρισκομένης ἐν τῇ γραφείῳ τῆς Μονῆς ἔνθα οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται προσερχόμενοι νὰ λάβωσιν γῶσιν τῶν ὄρων αὐτῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται Ἐλασσάνῃ καὶ ἐν τῇ συνήθει τῶν δημοπρασιῶν τόπῳ 7ην Ἰουλίου ἔ. ἔ. ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 10-12ην π. μ. ἐνώπιον τοῦ Εἰρηνοδίκου Ἐλασσάνων ἢ τοῦ νομίμου ἀνακληρωτοῦ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Μονῆς.

Τὸ Ἡγουμελιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λευκῶν Μητροπόλεως Καρυστίας διακηρύττει ὅτι ἐκτίθενται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν 110 αἰγοπρόβατα διαφόρου ἡλικίας καὶ γένους συμφώνως τῇ διακηρύξει τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου ἢ ἀντίγραφα ἐκοινοποιήθησαν εἰς τοὺς Προέδρους τῶν Κοινοτήτων Ἀδλωναρίου, Ὀκτωινίας, Κύμης, Ἀλιβερίου καὶ Δήμου Χελκίδος. Οἱ ὄροι τῆς διακηρύξεως εἰς κατατεθειμένον εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Ἀδλωναρίου ἢ τοῦ νομίμου αὐτοῦ ἀνακληρωτοῦ καὶ ἐνὸς μέλους τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου αὐτοῦ Ἀδλωναρίῳ καὶ ἐν τῇ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν τὴν 13 Ἰουλίου ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 12 π. μ.

Τὸ Ἡγουμελιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Λευκῶν διακηρύττει ὅτι τὴν 13 Ἰουλίου ἡμέραν Κυριακὴν ἀπὸ τῆς 10ης π. μ. μέχρι τῆς 12ης π. μ. ἐνεργηθήσεται ἐν Ἀδλωναρίῳ καὶ ἐν τῇ συνήθει τόπῳ τῶν δημοπρασιῶν μειοδοτικὴ δημοπρασία περὶ κατασκευῆς κλιβάνων τῆς Μονῆς συμφώνως τοῖς ὄροις τῆς διακηρύξεως τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου. Ἡ δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐνώπιον τοῦ εἰρηνοδίκου Ἀδλωναρίου οἱ βουλόμενοι δὲ νὰ μειοδοτήσουν δύνανται νὰ λάβωσιν γῶσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ γραφεῖον τῆς Μονῆς.

Τύποις «Φοίνικες» Ὁδὸς Σταδίου 44—Ἀθῆναι

"ΕΚΚΛΗΣΙΑ,, ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ		
ΑΡΧΙΕΥΝΤΑΚΤΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΝΑ Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου	ΔΙΕΥΘΥΝΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ † ΜΑΡΩΝΕΙΑΣ ΑΝΘΙΜΟΣ † ΤΡΙΚΚΗΣ ΚΑΙ ΣΤΑΓΩΝ ΠΟΥΛΚΑΡΠΟΣ ΘΕΟΔ. ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ ΕΠΙΤΡ. ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ	ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΔΡΧ. 60. ΕΞΩΤ. ΦΡ. 60. ΑΜΕΡ. ΔΟΛ. ΜΟΝΩΝ ΚΑΙ ΝΑΩΝ ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΔΡΧ. ΝΑΩΝ ΧΩΡΙΩΝ 60. ΙΕΡΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ
Διεύθυνσις Συντάξεως : Μοσχονησίω 12α.— Διεύθ. Διαχειρίσεως καὶ Διοικητικῶσως: Μέγ. Ἀρχιεπ. ὁδ. Φιλοθέης		